

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/149/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118214743
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118214743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: Union poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, proti žalovanému: Tank Logistik, s.r.o., so sídlom Dolná Tižina 72, 013 04 Dolná Tižina, IČO: 46 057 170, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., advokátkou, so sídlom Y. W. XX, XXX XX A., v konaní o zaplatenie 3.816,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/222/2018-150 zo dňa 16. októbra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/222/2018-150 zo dňa 16. októbra 2020 **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.816,31 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.816,31 Eur od 04.10.2018 až do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Žalobe bolo vyhovené vydaním platobného rozkazu č.k. 19Cb/222/2018-24 zo dňa 18. decembra 2018, proti ktorému žalovaný podal včas a s vecným odôvodnením odpor, v dôsledku čoho bol platobný rozkaz uznesením v celom rozsahu zrušený.

3. Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením podstatného obsahu spisového materiálu sp zn. 19Cb/222/2018, z neho najmä: „Hromadnou poisťovou zmluvou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 11-921-72901439 zo dňa 15.02.2017, uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným (vrátane jej príloh), Výzvou na úhradu plnenia zo dňa 19.09.2018, Záznamom o dopravnej nehode zo dňa 16.05.2018, E-mailovou komunikáciou medzi žalovaným a likvidátorkou Generali Poistovne, a. s. a e-mailovou komunikáciou týkajúcej sa poisťnej udalosti medzi žalobcom a žalovaným, žalobcom predloženými a preloženými listinami: Listom zo dňa 30.07.2018, Posudkom zo dňa 18.06.2018, Konečnou Faktúrou č. 001/18/05978 zo dňa 23.08.2018 vrátane jej prílohy, Výpisom z web. stránky Slovenskej kancelárie poisťovateľov týkajúceho sa údajov o poisťovateľovi návesu EČV: ZA765YI, Výpisom o likvidačnom zástupcovi žalobcu v rámci Rakúskej republiky, ktorý zastupoval žalovaného na predmetnom území v čase vzniku poisťnej udalosti, Výpisom z bežného účtu žalobcu zo dňa 11.09.2018, Rámcovou poisťovou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným a Generali Poistovňou, a. s. zo dňa 16.02.2018 (vrátane jej príloh), Flotilovou poisťovou zmluvou

uzatvorenou medzi žalobcom a Allianz Slovenská poisťovňa, a.s. zo dňa 14.02.2017 (vrátane jej príloh), Fotografiou z miesta poistnej udalosti.“

4. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 15a ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 381/2001 Z.z., § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z., § 12. ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z., § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, okresný súd žalobe vyhovel.

5. Okresný súd uviedol, že v prejednávanej veci, v podstatnom, nebol medzi stranami sporný záväzkovo-právny vzťah, ktorý vznikol uzatvorením Hromadnej poistnej zmluvy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 11-921-72901439 zo dňa 15.02.2017, v intenciách ktorej bolo v súlade s Článkom 1, 2 povinne zmluvne poistené aj motorové vozidlo vo vlastníctve žalovaného značky SCANIA - ťahač, EČV: ZA998GO, zároveň nebol sporný ani vznik škodovej udalosti zo dňa 16.05.2018, spôsobenej zamestnancom žalovaného predmetným motorovým vozidlom, ktorej následkom bola škoda na oplotení (bráne) obchodnej spoločnosti Alfred Faszl, Har bei Graz, Rakúska republika a ani porušenie zákonnej povinnosti žalovaného vyplývajúcej z § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001.

6. V dôsledku jej nesplnenia si poisťovateľ žalobca uplatnil u poisťníka žalovaného v súlade s § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. nárok na náhradu časti poistného plnenia vo výške 30 %, ktoré mal žalobca za žalovaného vyplatiť v sume 12.721,02 Eur (bez poplatkov), čo predstavuje výšku žalovanej pohľadávky.

7. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že podstata procesnej obrany žalovaného spočívala vo viacerých námietkach, žalovaný spochybňoval právny základ žalovanej pohľadávky, keď podľa neho žalobca nepreukázal splnenie zákonného predpokladu na uplatnenie postihového práva, a to skutočné vyplatenie poistného plnenia poškodenému. Vychádzajúc zo žalobcom v konaní predložených listinných dôkazov, ktoré boli v tejto súvislosti považované za postačujúce (čo bol okrem iného tiež jeden z dôvodov /ďalší dôvod bolo konštatovanie naplnenia účinkov podľa § 153 CSP/ na zamietnutie návrhu žalobcu na predloženie komunikácie s likvidačným zástupcom žalobcu, ktorý zastupoval žalobcu pri vybavovaní nespornej poistnej udalosti na území Rakúskej republiky), zaujal okresný súd stanovisko o splnení zákonného predpokladu vyžadovaného § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. na uplatnenie regresu proti žalovanému.

8. Z obsahu spisového materiálu, konkrétne z Listu zo dňa 30.07.2018, vedeného pod značkou: GK -00216/18 (čl. 70 spisu) vyplývalo, že likvidačný zástupca žalobcu AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG žalobcovi oznámil, že vozidlo poistené u žalobcu bolo účastníkom dopravnej nehody v Rakúsku s tým, že v ňom špecifikoval Poistenca: Tank Logistic s.r.o., SLOVENSKO, Vodiča: C. T., Doklad o poistení: 0072901439/10 (t.j. už spomínanú poistnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným), Poznávaciú značku / vozidlo: ZA-998 GO / SCANIA, Dátum nehody / miesto nehody: 16.05.2018 / Hart b. Graz, Poškodeného: S. E., U., K., XXXX Q. b. J. a vyznačil, že sa jednalo o Vstupnú bránu; Konečná faktúra č. 001/18/05978 zo dňa 23.08.2018, vystavená žalobcovi, vedená pod značkou uvedeného likvidačného zástupcu: GK -00216/18wo/pn / nehoda zo dňa 16.05.2018, okrem iného a už uvedeného obsahuje označenie žalovaného Tank Logistik s.r.o. a motorové vozidlo s EČV: ZA-998 GO, Položku faktúry (1) Celková náhrada škody - Fakturovaná suma 12.721,02 Eur, Položku faktúry (3) Manipulačný poplatok 15,00 % - Fakturovaná suma 1.908,15 Eur a požiadavku likvidačného zástupcu, aby celkovú fakturovanú sumu 14.629,17 Eur previedol žalobca na jeho účet v dohodnutom termíne platby odbremenenu od bankových poplatkov s uvedením čísla spisu likvidačného zástupcu, resp. jeho značky GK - 00216/18/wo/pn a IBAN: E následne z č. I. 83 až 84 rub z Výpisu z bežného účtu žalobcu č. XXXX/XXXXXXXX možno zistiť spracovanie platby (debetnej operácie) dňa 10.09.2018, s účelom platby GK - 00216/18/WO/PN, v prospech príjemcu AVUS INTERNATIONALE a IBAN(u): E XXXX XXXX XXXX XXXX, v čiastke (-) 14.629,17 Eur.

9. Pri komplexnom vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov bolo podľa okresného súdu možno dospieť k záveru o preukázaní vyplatenia sumy 14.629,17 Eur žalobcom v prospech účtu likvidačného zástupcu, k záveru o preukázaní konkrétneho účelu jej vyplatenia, ktorým bolo poskytnutie plnenia žalobcom za škodovú (poistnú) udalosť zo dňa 16.05.2018 vedenú likvidačným zástupcom pod značkou GK

-00216/18/wo/pn, spôsobenú zamestnancom žalovaného pri vedení motorového vozidla SCANIA s EČV: ZA998GO na vstupnej bráne poškodeného S.

10. Okresný súd vo vyššie uvedených súvislostiach považoval za potrebné opätovne poukázať na § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. a čiastočne citovať jeho časť, od ktorej žalovaný odvodzoval dôvodnosť tu vymedzenej obrany, „Poistovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla“ a dodáva, že z neho nevyplýva povinnosť poistovateľa preukazovať poskytnutie plnenia priamo poškodenému, ale len povinnosť poistovateľa preukázať, že za poistníka vyplatil (poskytol) poistné plnenie. Žalobca poistovateľ v konaní nepochybne preukázal (už vyššie špecifikovanými listinnými dôkazmi, o ktorých hodnovernosti okresný súd nemal pochybnosti), že za žalovaného poistníka vyplatil poistné plnenie za škodu spôsobenú motorovým vozidlom vo vlastníctve žalovaného, t.j. škodu, ktorá vznikla v dôsledku škodovej (poistnej) udalosti zo dňa 16.05.2018.

11. K argumentácii žalovaného, akú škodu a v akej výške si poškodený uplatnil okresný súd uviedol, že nárok upravený v § 12 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil, ale ide o osobitný (originálny) nárok poistovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou. Z uvedeného vyplývalo, že dané konanie nie je konaním o náhradu škody, predmetom ktorého by bolo preukazovanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a kauzálneho nexusu medzi nimi. „(k prijatým záverom pozri konštatácie rezultujúce z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31.01.2018). Nadväzne za irelevantné boli vyhodnotené tiež poukazy žalovaného na okolnosti vzťahu likvidačného zástupcu k poškodenému, okolnosť sídla likvidačného zástupcu, či spôsob označenia likvidačného zástupcu v Záverečnej faktúre a vo Výpise z bežného účtu, v týchto súd nevzhladol nič relevantné vo vzťahu k prejednávanej veci. Pokiaľ sa žalovaný snažil spochybniť postavenie likvidačného zástupcu, žalobca v tejto súvislosti poskytol tvrdenie, že spoločnosť AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG je likvidačným zástupcom zastupujúceho žalobcu pri vybavovaní škodových udalostí, ktoré vznikli v Rakúskej republike, opodstatnenosť ktorého tvrdenia preukazujú listiny na č.l. 80 až 82; Výpis(y) o likvidačnom zástupcovi žalobcu na území Rakúskej republiky.“

12. Po vysporiadaní sa so skutočnosťami, resp. vyhodnotením podmienok v predchádzajúcom odseku odôvodnenia bolo podľa okresného súdu namieste zaoberať sa existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by zakladali tzv. „oslobodenie“ žalovaného od povinnosti úhrady žalovanej pohľadávky žalobcovi. Preto bolo potrebné zvážiť, či v konkrétnej veci existovali výnimočné okolnosti, pre ktoré si žalovaný nesplnil povinnosť vyplývajúcu z § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., ktorej nesplnenie nebolo žalovaným rozporované. Okresný súd konštatoval, že skutočnosti, o ktoré sa opierať žalovaný nemožno hodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by predstavovali výslovne objektívnu prekážku, nezávislú od vôle žalovaného, pre ktorú by žalovaný nemohol splniť zákonom stanovenú povinnosť, a to z nasledovných dôvodov. Aj napriek Záznamu o dopravnej nehode zo dňa 16.05.2018 (č.l. 44 spisu), z ktorého vyplývalo spôsobenie škody návesom značky MAGYAR s EČV: ZA765YI a v ňom zakresleným plánom nehody, či fotografie na č.l. 131 spisu, je potrebné zvýrazniť a v zhode so žalobcom poukázať, že z obsahu spisového materiálu ako takého, a teda ani priamo z e-mailovej komunikácie, najmä z č.l. 45-46 spisu (bez ohľadu na poisťovňu, v ktorej bol uvedený náves poistený), absolútne nevyplýva hlásenie poistnej udalosti akýmkoľvek spôsobom, tak poisťovateľovi Generali Poisťovňa, a.s., ako ani Allianz Slovenská poisťovňa, a.s., žalovaný takto tvrdenú skutočnosť nepreukázal; naopak obsah e-mailovej komunikácie na č.l. 45-45 rub spisu naznačuje tomu, že to nebol žalovaný, ktorý by hlásil poistnú udalosť, ale o tejto bol upovedomený až samotným poisťovateľom Generali Poisťovňa, a.s. (presnejšie likvidátorkou K.. V. U.), ktorý poisťovateľ dostal uplatnenie od jeho partnera (likvidačného zástupcu).

13. K vyššie uvedenému sa navyše okresnému súdu ani nejavilo, že by sa jednalo o elektronickú komunikáciu komplexnú, t.j. komunikáciu, ktorá by bola predložená ako celistvá - so všetkými (prijatými/odoslanými) správami medzi žalovaným a dotknutým poisťovateľom; v takomto rozsahu a obsahu predložená elektronická komunikácia potom dotvrdzovala okresný súd skôr v tom, že žalovaný bol od vzniku poistnej udalosti zo dňa 16.05.2018 vyše dvoch mesiacov nečinný a ohľadom poistnej udalosti začal byť aktívny až po kontaktovaní zo strany Generali Poisťovňa, a.s. dňa 23.07.2018.

14. Odhliadnuc od predchádzajúceho, za rovnako významný považoval okresný súd argument žalobcu o žalovanom, ktorý nepreukázal, že by v danom prípade konal s náležitou starostlivosťou, keď si mohol a mal overiť pravdivosť uvádzaných skutočností jeho zamestnancom v Zázname o nehode zo dňa 16.05.2018 (bez ohľadu na jeho obsah); v tejto nadväznosti má potom okresný súd pochybnosti o vecnosti žalovaným takto uplatnenom prostriedku procesnej obrany, keď žalovaný v konaní ani len nenavrhol (za týmto účelom) napríklad ako svedka vypočuť vodiča (zamestnanca) žalovaného, pána T. C., ktorý priamo svojím konaním (obsluhou motorového vozidla s návesom) v inkriminovanom čase zapríčinil škodovú udalosť. Taktiež tvrdenie, že jeho vozidlo nenieslo žiadne významné znaky poškodenia, v dôsledku čoho ani nepredpokladal, že v skutočnosti ku vzniku škody došlo ťahačom a nie návesom, zostalo ničím nepodložené, keď namiesto, resp. okrem, fotografie z č.l. 131 spisu mohol žalovaný produkovať aj ďalšie (k tomuto tvrdeniu) relevantné fotografické snímky. V súhrne, v takto (vyššie) posúdených žalovaným uvádzaných skutočnostiach okresný súd nevhliadol žiadne výnimočné dôvody, ktoré by bolo možné titulovať dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, v dôsledku existencie ktorých nedošlo k oznámeniu poisťovnej udalosti žalovaným žalobcovi v zákonom stanovenej lehote.

15. Už len pre úplnosť k žalovaným namietanej výške žalovanej pohľadávky ohľadom manipulačného poplatku, či rôznorodosti súm v listinných dôkazoch na č.l. 69 až 77 spisu, okresný súd zhodne so žalobcom dodal, že žalobca vychádzal zo sumy 12.721,02 Eur (iba sumy skutočnej, celkovej škody, viď č.l. 12 v spojení s č.l. 76 rub spisu), z ktorej si u žalovaného uplatnil jej časť vo výške 30%; táto reálne korešponduje s výškou žalovanej pohľadávky. V konečnom dôsledku § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. ani neobmedzuje rozsah plnenia, ktoré je poisťovňa oprávnená požadovať, ak nastane zákonná podmienka v ňom uvedená, a teda stanovuje jej právo aj na náhradu celého plnenia.

16. Kvalifikujúc žalovaným uplatnené (zvolené) prostriedky procesnej obrany za nedôvodné, bolo okresným súdom žalobe v časti istiny v celom rozsahu vyhovie.

17. Okrem istiny žalobca požadoval zaplatenie 9% ročného úroku z omeškania odo dňa 04.10.2018, t.j. nasledujúceho po (poslednom) dni (na úhradu žalovanej sumy) vyplývajúceho z Výzvy zo dňa 19.09.2018, až do zaplatenia a v tejto spojitosti tiež paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur. Žalobca tým, že Výzvu vyhotovil a žalovanému adresoval, keď zároveň nebolo sporné, že sa Výzva do dispozičnej sféry žalovaného dostala, prejavil jednoznačným spôsobom vôľu, aby mu žalovaný uhradil žalovanú sumu na podklade Výzvy a v nej stanovenej lehote. Žalovaný však neprejavil vôľu túto uhradiť, a to ani do času podania žaloby. V nadväznosti na to, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, bol žalobcovi ako dôvodne uplatnený, priznaný aj úrok z omeškania s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. O trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

18. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), t.j. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd nesprávne interpretoval § 12 ods. 1 písm. g) zákona o PZP, čím nesprávne právne posúdil vec. Právo poisťovateľa na postih vznikne dňom výplaty plnenia z poistenia zodpovednosti poškodenému. Podmienkou vzniku tohto práva je, že tieto sumy poisťovateľ skutočne vyplatil. Predpokladom uplatnenia interného regresu je zo strany žalobcu ako poisťovne preukázanie vyplatenia poistného plnenia za poistníka. Nie je pritom právne bez významu, komu bolo toto plnenie vyplatené. Poisťovňa nemôže vyplatiť plnenie hocikomu, ale iba osobe oprávnenej na jeho prijatie. Takou osobou je bezpochyby poškodený alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného. Nemožno súhlasiť s okresným súdom, že z interpretácie § 12 ods. 1 písm. g) zákona o PZP nevyplýva povinnosť poskytnúť plnenie (priamo) poškodenému, ale len povinnosť preukázať poskytnutie plnenia. „Dotknuté zákonné ustanovenie je potrebné interpretovať v súlade so zmyslom a účelom zákona, z ktorého vyplýva, že v prípade výplaty poistného plnenia, táto výplata musí smerovať k rukám oprávnenej osoby, ak nie priamo, tak sprostredkovanne minimálne do sféry vplyvu poškodeného. Oprávnenou osobou pritom nie je likvidačný zástupca žalobkyne, pretože nie je v žiadnom vzťahu s poškodeným. Likvidačný zástupca označený ako AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG (ďalej len „AVUS“) je podľa vlastného vyjadrenia žalobkyne likvidačným zástupcom zastupujúcim žalobkyňu pri vybavovaní škodových udalostí v Rakúskej republike. Uvedená spoločnosť nie je likvidačným zástupcom zahraničného poisťovateľa ani zahraničným poisťovateľom. Podľa § 15a ods. 2 zákona o PZP likvidačný zástupca vybavuje škodové udalosti v mene poisťovateľa a na jeho

účet; likvidačný zástupca je oprávnený vykonávať túto činnosť pre jedného poisťovateľa alebo viacerých poisťovateľov; vykonávanie činnosti likvidačného zástupcu nie je zriadením pobočky poisťovateľa. Podľa § 15a ods. 4 zákona o PZP likvidačný zástupca je oprávnený vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov zastupovať poisťovateľa v plnom rozsahu a musí zabezpečiť prešetrovanie nárokov poškodeného v úradnom jazyku členského štátu, v ktorom má poškodený trvalý pobyt alebo sídlo; tým nie je dotknuté právo poškodeného uplatniť svoje nároky na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi alebo proti osobe, ktorá túto škodu spôsobila.

19. V odvolaní žalovaný uviedol, že podľa článku 21 ods. 2 SMERNICE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (ďalej len „smernica“) svojho likvidačného zástupcu si poisťovňa vyberá podľa vlastného uváženia. Podľa článku 21 ods. 5 smernice likvidační zástupcovia majú dostatočné právomoci, umožňujúce im zastupovať poisťovňu vo vzťahu k poškodeným osobám v prípadoch uvedených v článku 20 ods. 1 a uspokojovať ich nároky v plnej miere. Likvidačný zástupca AVUS vybavuje poistné udalosti v mene žalobcu a na jeho účet, je oprávnený zastupovať žalobcu vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov v plnom rozsahu. Likvidačný zástupca tak vystupuje ako zmluvný zástupca žalobcu, ktorý škody vybavuje v mene a na účet žalobcu. Má teda voči žalobcovi postavenie mandátára. Likvidačný zástupca pritom sám osebe nedisponuje vecnou legitimáciou v sporoch z poistenia. Žalobca v konaní preukázal odoslanie prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi, t.j. k rukám svojho mandátára. Zaslanie finančných prostriedkov vlastnému mandatárovi určených na riešenie poistnej udalosti nie je výplatou poistného plnenia za poisteného. V zmysle § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka ide iba o splnenie povinnosti žalobcu ako mandanta odovzdať svojmu likvidačnému zástupcovi ako mandatárovi veci potrebné na zariadenie záležitosti. Odoslanie prostriedkov mandatárovi AVUS nie je vyplatením poistného plnenia za žalovaného. AVUS nedisponoval a nedisponuje oprávnením prijať výplatu poistného plnenia pre poškodeného a vystupuje voči nemu iba ako likvidátor poistnej udalosti. Navyše, likvidačný zástupca žalobcu mohol v zmysle § 569 Obchodného zákonníka prostriedky kedykoľvek žalobcovi odovzdať späť.

20. Žalovaný v odvolaní uviedol, že uvedenému korešpondujú aj závery súdneho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v bode 11. napadnutého rozsudku. V uvedenej veci skutočne odvolací súd dospel k záveru, že výplatou poistného plnenia môže byť aj plnenie likvidačnému zástupcovi - avšak nie likvidačnému zástupcovi vlastnému (v prípade žalobkyne AVUS), ale likvidačnému zástupcovi zahraničného poisťovateľa, ktorého poistníkom je poškodený (bod 30. rozsudku): „Žalobca v spore spolu so žalobou predložil listinu povereného likvidačného zástupcu žalobcu v W. označeného ako AG.P. E. BT W. (čl. 14), pričom z obsahu listiny vyplýva konečná vyčíslená suma 920 Eur žalobcovi, ktorá mu bola adresovaná a vystavená jeho zástupcom v W.. V listine je riadne označená poistná udalosť referenčným číslom, škodca (žalovaný), výška škody, že ju vyčísluje E. U. Y. S.C.p.A. žalobcovi vo výške 920 Eur spolu s poplatkami. Z výpisu z bankového účtu žalobcu zo dňa 29.12.2011 (čl. 15) vyplýva poukázanie sumy 920 Eur žalobcom príjemcovi E. U. Y. S.C.p.A.” V prejednávanej veci medzi sebou komunikoval likvidačný zástupca slovenského poisťovateľa označený ako AG.P. E. BT W. a likvidačný zástupca zahraničného poisťovateľa označený skratkou E.U.Y.S.C.p.A. Poisťovňa preukázala plnenie príjemcovi E.U.Y.S.C.p.A. - likvidačnému zástupcovi zahraničného poisťovateľa, u ktorého bol poistený poškodený. Poistné plnenie tak bolo cestou likvidačného zástupcu vyplatené zahraničnému poisťovateľovi, ktorý bol v zmluvnom vzťahu s poškodeným a plnenie sa tak dostalo do sféry vplyvu poškodeného. Aj z tohto rozsudku vyplýva, že na konštatovanie výplaty poistného plnenia nepostačuje odoslanie prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi za účelom riešenia a doriešenia poistnej udalosti, t.j. zariadenia tejto záležitosti. Označený rozsudok tak svedčí v neprospech žalobcu. Odoslaním prostriedkov likvidačnému zástupcovi žalobca odoslal prostriedky na zariadenie záležitosti, ktorou bolo riešenie poistnej udalosti. Týmto úkonom nevyplatil poistné plnenie. Aj v označenej veci prejednávanej na Krajskom súde v Trenčíne nepostačovalo odoslanie prostriedkov likvidačnému zástupcovi, ale subjektu, ktorý škodu vyčíslil poisťovni a bol označený v liste likvidačného zástupcu adresovanému poisťovni. Na danú vec sa závery uvedeného rozsudku dajú vzťahovať tak, že žalobca mal preukázať plnenie aspoň subjektu, ktorý vyčíslil škodu uplatnenú poškodeným (v prejednávanej veci šlo o E.U.Y.S.C.p.A.), ktorý však v žalobcom predložených listinách vôbec nie je označený. Z iných rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky vyplýva, že predpokladom uplatnenia § 12 písm. 1 zákona o PZP je poskytnutie poistného plnenia poškodenému, resp. inému subjektu oprávneného toto plnenie prijať na základe vzťahu s poškodeným.

Citoval z rozhodnutí „z rozsudku „KS TT 9Co/175/2011“, z rozsudku „KS TT 9Co/14/2014“, z rozsudku „KS PO 13Co/67/2019“, z uznesenia „KS KE 2Co/182/2018“, „z rozsudku KS KE 11Co/106/2012 - rozsudok KS BA 4Co/320/2012 - „Mal za preukázané, že žalovaný dňa 22.05.2009 spôsobil v H. dopravnú nehodu, pri ktorej bola spôsobená škoda poškodenej O. X., ktorej žalobca zaplatil prostredníctvom zahraničnej poisťovne ako zahraničného korešpondenta v čase od 04.09.2009 do 07.12.2009 čiastočnými úhradami poistné plnenie v celkovej sume 4.028,16 € ... Súd prvého stupňa mal za nesporné, že došlo k poistnej udalosti, kto spôsobil škodu a v akej výške bola spôsobená a rovnako nemal za sporné, že žalobca poskytol poškodenej poistné plnenie, ktorého výška nebola spochybňovaná.“

· uznesenie KS BA 1Cob/63/2017 - „Súd prvej inštancie konštatoval, že prevádzkou motorového vozidla žalovaného bola spôsobená škoda v celkovej sume 9.596,03 eur, ktorú v rámci poistného plnenia žalobca ako poisťovateľ žalovaného vyplatil poškodeným, konkrétne dňa 01.12.2010 poškodenej 2/ sumu 2.181,58 eur a dňa 31.05.2011 poškodenému 1/ sumu 7.414,45 eur.“

· rozsudok KS BB 17Co/36/2012 - „Škodu poškodenému Autoservis Lipták, s.r.o., Podbrezová vyplatila jeho zmluvná poisťovňa KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Banská Bystrica, ktorá si u navrhovateľa uplatnila regresný nárok vo výške poistného plnenia 2.093 Eur a priamo poškodenému bola zaplatená suma vo výške 166 Eur, ktorú hradil z titulu spoluúčasti na škode.“

· rozsudok KS BB 17Co/318/2011 - „V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcov 1/ a 2/ k solidárnej povinnosti zaplatiť mu sumu 900,09 Eur na tom skutkovom základe, že ako poisťovateľ uzatvoril dňa 10.09.2005 s odporcom 2/ poistnú zmluvu č. 5960013063 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla D. X. so začiatkom poistenia od 11. 09. 2005. Dňa 21. 06. 2006 došlo k poistnej udalosti kedy odporca 1/ viedol motorové vozidlo D. X. patriace odporcovi v 2/, pričom došlo k bočnému kontaktu s protiúdcim vozidlom E. U.. Z poverenia Českej kancelárie poisťovní vyplatila Generali Pojišťovna a.s. poškodenému náhradu škody vo výške 26.987 CZK. Následne vyplatil navrhovateľ Generali Pojišťovni a.s. z titulu poistenia zodpovednosti náhradu škody a poplatok, spolu vo výške 1.358,73 Eur.“

21. V odvolaní žalovaný uviedol, že „V prejednávanych veciach bolo poistné plnenie vyplatené priamo poškodenému alebo inému subjektu, ktorý bol súčasťou reťazca smerujúceho k výplatu poistného plnenia poškodenému - a) sociálna poisťovňa plnila poškodenému, sociálnej poisťovni plnil poisťovateľ, poisťovateľ si uplatnil interný regres voči poistníkovi, b) plnil poverený poisťovateľ, ktorému plnila Slovenská kancelária poisťovateľov, ktorej následne plnil poisťovateľ, ktorého klientom bol poistený, od ktorého sa vymáhal interný regres alebo c) poškodenému plnil jeho poisťovateľ, ktorý si regresný nárok uplatnil u poisťovateľa zodpovednej osoby a ten si následne uplatnil interný regres u svojho poistníka. Odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobkyňa nepreukázala poskytnutie poistného plnenia - či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným.“

22. Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že ak sa nepreukázalo poskytnutie poistného plnenia, nemožno potom podľa žalovaného uvažovať ani o určitom percente interného regresu na podklade interných predpisov žalobcu. V konaní tak absentuje podľa žalovaného základný zákonný predpoklad na uplatnenie si interného postihu v zmysle § 12 ods. 1 zákona o PZP. Okresný súd podľa žalovaného nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o PZP, ak dospel k záveru, že žalobca odoslaním prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi preukázal výplatu poistného plnenia. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by zakladali „oslobodenie“ žalovaného od povinnosti úhrady žalovanej pohľadávky. Okresný súd v ods. 12. odôvodnenia vytkol žalovanému nenavrhnutie dokazovania výsluchom svedka - T. ako vodiča kamiónu a nepredloženie iných dôkazov týkajúcich sa priebehu poistnej udalosti, čím by sa mohlo preukázať, že žalovaný si overoval pravdivosť skutočností uvedených v zázname o dopravnej nehode. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Priebeh poistnej udalosti nebol sporný. Poistná udalosť sa stala presne tak ako bola zakreslená v zázname o dopravnej nehode a jej priebeh nebol sporným ani pre jednu zo sporových strán. Tvrdenie o inom priebehu poistnej udalosti nepredniesol a nepreukazoval ani žalobca. Informáciu o priebehu poistnej udalosti poskytol žalovaný a žalobca túto informáciu nespornil. Priebeh poistnej udalosti spoľahlivo preukázala aj fotografia založená do súdneho spisu. Dôkaz výsluchom svedka by bol s ohľadom na neexistenciu sporu ohľadom priebehu poistnej udalosti nadbytočným. Z rovnakého dôvodu by boli nadbytočnými akékoľvek ďalšie dôkazy týkajúce sa tejto otázky. Podstatou rôznych

názorov strán sporu bola však otázka, ktoré vozidlo je zodpovedné za vznik škody. Podľa žalobcu, ale aj ďalších poisťovní, je zodpovedným vozidlom ťahač, a to bez ohľadu na to, ktorým vozidlom došlo ku kontaktu s poškodeným majetkom, pretože pri spojení ťahača s návesom, je náves ovládaný ťahačom a ťahač je tak zodpovedným za to, že sa náves dostal do kontaktu s poškodeným majetkom. Samotný náves môže byť zodpovedným vozidlom iba vtedy, ak v čase vzniku poistnej udalosti nie je spojený s ťahačom, ktorý ho ovláda. Podľa zhodnotenia situácie žalovaným (zodpovedajúcej záznamu o dopravnej nehode - označením zodpovedného vozidla zamestnanom žalovaného a zástupom poškodeného) bol zodpovedným vozidlom náves. Žalovaný mal naďalej za to, že z priebehu poistnej udalosti by každý laik vyhodnotil, že škoda z poistnej udalosti bola v danom prípade spôsobená návesom. Žalovaný však aj po preverení v iných poisťovniach overil, že názoru žalobcu na zodpovedné vozidlo v obdobných poistných udalostiach, zodpovedá aj postup iných poisťovní. Z tohto dôvodu už v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný uviedol, že náves bol ako vozidlo zodpovedné za škodu označený (nie zakreslený) nesprávne. V skutočnosti tak ku vzniku škody došlo ťahačom avšak nie tak, že by samotný ťahač bol tým vozidlom, ktoré by bolo v priamom kontakte s poškodeným majetkom, ale tak, že bol zodpovedný za spôsobenie škody na majetku poškodeného. Priebeh poistnej udalosti v konaní nebol sporný. Ak okresný súd dospel k záveru, že tvrdenia žalovaného ohľadom jej priebehu neboli preukázané, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože v konaní neexistoval spor, ktorý by ďalšie dokazovanie k tejto otázke vyvolal. Samotné hodnotenie poistnej udalosti z pohľadu poisťovateľov na strane jednej a z pohľadu laikov ako klientov poisťovní na strane druhej, je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pretože omyl žalovaného bol omylom ospravedlniteľným. Žalovaný oznamoval poistnú udalosť majúc za to, že šlo o škodu spôsobenú návesom, poisťovateľovi návesu telefonicky. Následne došlo ku komunikácii, z ktorej vyplynulo, že poškodený si uplatňuje škodu spôsobenú ťahačom. Žalovaný ani vtedy nemal pochybnosť o tom, že škoda bola spôsobená návesom, avšak následne si overil záver, že takýto druh poistnej udalosti sa pripisuje ťahaču. V tom čase však už dávno uplynula lehota na oznámenie poistnej udalosti, navyše už riešenou žalobcom. Závery okresného súdu o tejto nespornej otázke sú prekvapivé, keď ani argumentácia žalobcu nesvedčila tomu, že by poistná udalosť prebiehala inak, ako to vyplynulo z nákresu v zázname o dopravnej nehode. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, navrhol aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým „rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn.: 19Cb/222/2018 zo dňa 16. októbra 2020 mení a to tak, že žalobu žalobkyne zamietá. Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v rozsahu 100 %.“

23. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že s argumentáciou a dôvodmi, pre ktoré žalovaný podal odvolanie, sa nestotožnil. Prvostupňový súd podľa žalobcu vec správne právne posúdil a jeho závery sú dostatočným a logickým spôsobom odôvodnené. Žalobca v konaní preukázal, že na účet likvidačného zástupcu uhradil poistné plnenie. Likvidačný zástupca v tomto prípade vystupoval voči poškodenej osobe ako likvidátor, ktorý vybavoval poistnú udalosť za žalobcu (ktorý bol pre poškodenú osobu zahraničným poisťovateľom), teda v jeho mene a na jeho účet. „Pre doplnenie žalobca uvádza, že v prípade, že si poškodená osoba uplatní nárok na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená motorovým vozidlom poisteným v inom členskom štáte, prostredníctvom likvidačného zástupcu v štáte, v ktorom má poškodená osoba trvalý pobyt, je likvidačný zástupca oprávnený vykonať všetky úkony smerujúce k vybaveniu poistnej udalosti, vrátane náhrady škody poškodenej osobe a prijatia poistného plnenia poskytnutého zo strany poisťovateľa“. Žalobca v konaní preukázal, že za žalovaného uhradil poistné plnenie z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, a to postupom, ktorý mu stanovuje zákon o PZP. Ak žalovaný tvrdil, že sa poistné plnenie nedostalo do dispozičnej sféry poškodeného, bolo dôkazné bremeno na jeho strane.

24. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že „sa žalovaný vo svojom odvolaní venoval dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktoré ho mali „oslobodiť“ od povinnosti nahradiť žalobcovi časť poistného plnenia. Podľa vyjadrenia žalovaného je dôvodom hodným osobitného zreteľa samotné hodnotenie poistnej udalosti z pohľadu poisťovateľov na strane jednej a z pohľadu laikov ako klientov na strane druhej. Žalovaný uviedol, že poistnú udalosť oznámil telefonicky poisťovateľovi návesu a nie poisťovateľovi ťahača, nakoľko mal za to, že išlo po škodu spôsobenú návesom.“ V prvom rade žalobca dal do pozornosti, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by vôbec (či už telefonicky alebo písomne) oznámil niektorému z poisťovateľov vznik poistnej udalosti. Na túto skutočnosť poukazoval žalobca už v konaní. Čo sa týkalo samotného dôvodu, pre ktorý žalovaný neoznámil poistnú udalosť, tento žalobca nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa. Pojem dôvod hodný osobitného zreteľa nie je v zákone

o PZP definovaný, avšak podľa doterajšej judikatúry súdov SR ide o taký dôvod, ktorý objektívne znemožnil poistenému nahlásiť poisťnú udalosť (napr. pobyt v nemocnici). V danom prípade absentoval dôvod, ktorý by vylučoval uplatnenie žalobcovho práva na náhradu poisťného plnenia. Žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

25. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že odoslané prostriedky na účet vlastného likvidačného zástupcu sa tak nikdy preukázateľne nedostali do sféry vplyvu poškodeného. Ak žalobca uviedol, že likvidačný zástupca je oprávnený vykonávať všetky úkony smerujúce k vybaveniu poisťnej udalosti, vrátane náhrady škody poškodenej osobe a prijatia poisťného plnenia poskytnutého zo strany poisťovateľa, tak podľa žalovaného uvedené oprávnenie likvidačného zástupcu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu. Navyše likvidačný zástupca poisťovateľa nie je v žiadnom priamom právnom vzťahu s poškodeným a nie je tak ani z tohto titulu v jeho mene oprávnený prijímať poisťné plnenie. V § 15a zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov sú presne vymedzené práva a povinnosti likvidačného zástupcu, z ktorých vyplýva, že likvidačný zástupca zhromažďuje informácie potrebné na prešetrovanie nárokov poškodeného na náhradu škody a vykonáva činnosti potrebné na ich uspokojenie, že vybavuje škodové udalosti v mene poisťovateľa a na jeho účet, likvidačný zástupca je oprávnený vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov zastupovať poisťovateľa v plnom rozsahu a musí zabezpečiť prešetrovanie nárokov poškodeného v úradnom jazyku členského štátu, v ktorom má poškodený trvalý pobyt alebo sídlo. Z týchto ustanovení nevyplýva žiaden vzťah medzi likvidačným zástupcom žalobcu a poškodeným a ani jeho oprávnenie prijímať plnenie pre poškodeného. Likvidačný zástupca totiž nezastupuje poškodeného. V rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018, na ktorý poukázal súd prvej inštancie v odseku 11 napadnutého rozsudku, medzi sebou komunikoval likvidačný zástupca slovenského poisťovateľa označený ako AG.P. E. BT W. a likvidačný zástupca zahraničného poisťovateľa označený skratkou E.U.Y.S.C.p.A. Slovenská poisťovňa preukázala plnenie príjemcovi E.U.Y.S.C.p.A. - likvidačnému zástupcovi zahraničného poisťovateľa, u ktorého bol poistený poškodený. Poisťné plnenie tak bolo cestou likvidačného zástupcu vyplatené zahraničnému poisťovateľovi, ktorý bol v zmluvnom vzťahu s poškodeným a plnenie sa tak dostalo do sféry vplyvu poškodeného. V prejednávanej veci okresný súd konštatoval preukázanie poskytnutia peňažného plnenia zahraničnému poisťovateľovi, teda mandatárovi zahraničného poisťovateľa, ktorý bol v právnom vzťahu s poškodeným ako poisteným a tým aj z tejto skutočnosti mal za preukázané poskytnutie poisťného plnenia. V danej veci však žalobca preukázal iba odoslanie prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi. V tom spočíva podstatný a zásadný rozdiel medzi danou vecou a vecou prejednanou pred Krajským súdom v Trenčíne, ktorú vzal súd prvej inštancie za základ svojho rozhodnutia. Žalobca dospel k nesprávnemu záveru ohľadom dôkazného bremena žalovaného, ak tvrdí, že je to žalovaný, ktorý by mal preukázať, že poisťné plnenie sa nedostalo do dispozičnej sféry poškodeného. Dôkazné bremeno zaťažuje strany sporu vo vzťahu k ich vlastným tvrdeniam. Ak žalobca tvrdí, že poskytol poisťné plnenie za žalovaného, musí to preukázať, avšak nie dokladom o odoslaní prostriedkov vlastnému mandatárovi. V ostatnom žalovaný zotrval na obsahu podaného odvolania.

26. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca už písomne nevyjadril.

27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

28. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

29. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

30. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

31. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci samej podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o trovách prvostupňového konania za stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na zodpovedajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

33. Považuje za nevyhnutné primárne odvolací súd vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012 (ďalej aj len „Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012“), v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

34. Odvolací súd uvádza, že v rámci danom odvolaní žalovaného, preskúmal postup v prvoinštančnom konaní a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom konštatoval, že napadnutý rozsudok v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou okresným súdom na zistený skutkový stav, tak ako vyplynulo z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd zvýrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998; pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

35. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že ťažiskové odvolacie dôvody, ktorými sa odvolací súd mohol zaoberať, spočívali v rovine právneho posúdenia veci a skutkového stavu, pričom žalovaný mal odlišné nazeranie na právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie, než ktoré tvorilo základ meritórneho rozhodnutia. Cez odvolacie dôvody žalovaného nemal odvolací súd

priestor pre iné hodnotenie veci, než ktoré vykonal okresný súd, pričom neboli zistené dôvody pre zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

36. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V danom prípade však napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konečnom dôsledku teda žalobca uniesol svoje dôkazné bremeno o tom, že mu vznikol nárok na zaplatenie 3.816,31 Eur. Z tohto relevantného záveru potom okresný súd vecne správne rozhodol, ak žalobe žalobcu vyhovel a odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil za aplikácie § 387 ods. 1 CSP. Pre úplnosť a aj vo všeobecnej rovine považuje odvolací súd za vhodné k otázke dôkazného bremena uviesť, že nepochybne dôkazné bremeno v danom sporovom konaní bolo primárne na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom (ne)unesenia dôkazného bremena sporovej strany je jej (ne)úspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúce k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze buď v dôsledku absencie dôkazov ako takej (napr. neexistencia, strata, zničenie listín, úmrtie svedka) alebo v dôsledku ich neoznačenia, nedoloženia sporovou stranou, dopad, neúspech sa pričíta tej strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí sporová strana preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporový vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo sporových strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať (k tomu obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 78/2010 z 23. mája 2012). Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinštančného konania.

37. Dodáva odvolací súd, že každý, kto sa domáha svojho nároku na súde v civilnom sporovom konaní, si musí byť vedomý, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, tak ako vyplynie z vykonaného dokazovania (§ 150 CSP, § 215 CSP), pričom právo na prístup k súdu, právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s právom na úspech v konaní.

38. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného mal za to, že postup okresného súdu v prvoinštančnom konaní a následne jeho napadnutý rozsudok možno vyhodnotiť ako rozhodnutie, v ktorom dal okresný súd odpoveď na tie nastolené otázky, a to tak v rovine žalobcom uplatneného nároku, ako i v rovne použitej obrany žalovaného, ktoré mali pre rozhodnutie relevantný význam. „Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne nedostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2012, sp.zn. 5 Obo 48/2012).

39. Krajský súd v súvislosti s vykonaným dokazovaním prvostupňovým súdom poukazuje na to, že „V otázke spôsobu hodnotenia dôkazov odvolacím súdom odkazuje odvolací súd na znenie § 132 O.s.p., v zmysle ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie prípade z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2012, sp.zn. 3 Cdo 16/2012). Krajský súd mal za to, že postup okresného súdu v tejto posudzovanej rovine, nemožno vyhodnotiť ako nesúladný so závermi, s ktorými sa krajský súd stotožnil a v zmysle ktorých „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj vykonávanie dôkazov s cieľom ustálenia skutkových

okolností súdnej veci, ktoré sú pre jej právne posúdenie podstatné a sú medzi účastníkmi konania sporné.“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 379/2009).

40. V rovine odvolacích námietok žalovaného sa považuje za podstatné zdôrazniť, že „I keď čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Ani ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03)“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2012 sp.zn. 3Cdo 16/2012) .

41. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

42. K nižšie vymedzeným odvolacím dôvodom žalovaného považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanom prípade nebol daný žiadny z dôvodov v zmysle vyššie uvedeného § 366 CSP, a preto bol odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Možno konštatovať, že odvolacie dôvody žalovaného týkajúce sa tvrdení, že „Nie je pritom právne bez významu, komu bolo toto plnenie vyplatené“, „alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným“, „Poistovňa nemôže vyplatiť plnenie hocikomu, ale iba osobe oprávnenej na jeho prijatie. Takou osobou je bezpochyby poškodený alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“, „Oprávnenu osobou pritom nie je likvidačný zástupca žalobkyne, pretože nie je v žiadnom vzťahu s poškodeným. Likvidačný zástupca označený ako AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG (ďalej len „AVUS“), „Uvedená spoločnosť nie je likvidačným zástupcom zahraničného poisťovateľa ani zahraničným poisťovateľom.“ „Likvidačný zástupca AVUS vybavuje poisťné udalosti v mene žalobkyne a na jej účet, je oprávnený zastupovať žalobkyňu vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov v plnom rozsahu. Likvidačný zástupca tak vystupuje ako zmluvný zástupca žalobkyne, ktorý škody vybavuje v mene a na účet žalobkyne. Má teda voči žalobkyňi postavenie mandatára. Likvidačný zástupca pritom sám osebe nedisponuje vecnou legitimáciou v sporoch z poistenia. Žalobkyňa v konaní preukázala odoslanie prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi, t. j. k rukám svojho mandatára. Zaslanie finančných prostriedkov vlastnému mandatárovi určených na riešenie poisťnej udalosti nie je výplatou poisťného plnenia za poisteného. V zmysle § 568 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“) ide iba o splnenie povinnosti žalobkyne ako mandanta odovzdať svojmu likvidačnému zástupcovi ako mandatárovi veci potrebné na zariadenie záležitosti. Odoslanie prostriedkov mandatárovi AVUS nie je vyplatením poisťného plnenia za žalovanú. AVUS nedisponoval a nedisponuje oprávnením prijať výplatu poisťného plnenia pre poškodeného a vystupuje voči nemu iba ako likvidátor poisťnej udalosti. Navyše, likvidačný zástupca žalobkyne mohol v zmysle § 569 ObchZ prostriedky kedykoľvek žalobkyňi odovzdať späť, je podľa vlastného vyjadrenia žalobkyne likvidačným zástupcom zastupujúcim žalobkyňu pri vybavovaní škodových udalostí v Rakúskej republike. predstavuje prostriedok procesnej obrany žalovaného, ktorý žalovaným nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto okresný súd pri posudzovaní dôvodnosti obrany žalovaného nemohol toto tvrdenie žalovaného posudzovať.“, „Odoslaním prostriedkov likvidačnému zástupcovi žalobkyňa odoslala prostriedky na zariadenie záležitosti, ktorou bolo riešenie poisťnej udalosti. Týmto úkonom nevyplatila poisťné plnenie“, „Odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobkyňa nepreukázala poskytnutie poisťného plnenia - či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným. Ak sa nepreukázalo poskytnutie poisťného plnenia, nemožno uvažovať ani o určitom percente interného regresu na podklade interných predpisov žalobkyne. V konaní tak absentuje základný zákonný predpoklad na uplatnenie si interného postihu v zmysle § 12 ods. 1 zákona o PZP. Súd nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o PZP, ak dospel k záveru, že žalobkyňa

odoslaním prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi preukázala výplatu poistného plnenia“, boli tvrdenia vyhodnotené ako nové, ktoré žalovaným neboli produkované v relevantnom štádiu konania. V priebehu celého prvoinštančného konania žalovaný argumentoval tým, že nebolo preukázané, že „bola poskytnutá náhrada nejakej škody k rukám poškodeného“, v odpore žalovaný uviedol, že „žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil“ (č.l. 42 spisu); „V neposlednom rade si dovoľujem zdôrazniť, že naďalej máme za to, že do dnešného dňa nebolo preukázané, že by bola poskytnutá náhrada nejakej škody k rukám poškodeného“ (č.l. 135 spisu), tiež žalovaný zotrval na tom, že nebolo preukázané, „že by došlo k plneniu priamo k osobe poškodeného“ (č.l. 136 spisu), „žalobca nepreukázal, že bolo plnené poškodenému“ (č.l. 138 spisu), ktoré tvrdenia vylučovali posun argumentácie žalovaného v odvolaní, v ktorom už pripustil oprávnenosť i ďalšej osoby na prijatie plnenia, a to napr. tak, že „...alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“. Krajský súd považuje za potrebné vo vzťahu k týmto svojim záverom zvýrazniť, že koncepcia odvolacieho konania vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, v ktorom je obmedzené právo strany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou včas uplatnené pred súdom prvej inštancie. Žalovaný (poučenie čl. 114 spisu, doručka čl. 120 rub spisu) mal v konaní pred okresným súdom vytvorené možnosti tento prostriedok procesnej obrany použiť a napriek poučeniu okresného súdu o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, túto námietku v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil. Pre krajský súd tak nebol vytvorený priestor, aby v rámci žalovaným vyvolaného odvolacieho konania preskúmaval tento novo tvrdený prostriedok procesnej obrany. Krajský súd v tejto súvislosti primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/174/2005.

43. Žalovaný v odvolaní namietal (ako i v celom prvoinštančnom konaní), že „žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil“. V tejto súvislosti odvolací súd napriek tomu, že rozhodnú právnu úpravu už citoval aj okresný súd v napadnutom rozsudku uvádza, že podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ má proti poisťníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4. Okresný súd v tejto rovine konštatoval, že „zaujal súd stanovisko o splnení zákonného predpokladu vyžadovaného § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z. z. na uplatnenie regresu proti žalovanému. Z obsahu spisového materiálu, konkrétne z Listu zo dňa 30.07.2018, vedeného pod značkou: GK -00216/18 (č. l. 70) vyplýva, že likvidačný zástupca žalobcu AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG žalobcovi oznámil, že vozidlo poistené u žalobcu bolo účastníkom dopravnej nehody v Rakúsku s tým, že v ňom špecifikoval Poistenca: Tank Logistic s.r.o., SLOVENSKO, Vodiča: C. T., Doklad o poistení: 0072901439/10 (t. j. už spomínanú poisťnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným), Poznávaciu značku / vozidlo: ZA-998 GO / SCANIA, Dátum nehody / miesto nehody: 16.05.2018 / Hart b. Graz, Poškodeného: S. E., U., K., XXXX Q. a vyznačil, že sa jednalo o Vstupnú bránu; Konečná faktúra č. 001/18/05978 zo dňa 23.08.2018, vystavená žalobcovi, vedená pod značkou uvedeného likvidačného zástupcu: GK -00216/18wo/pn / nehoda zo dňa 16.05.2018, okrem iného a už uvedeného obsahuje označenie žalovaného Tank Logistik s.r.o. a motorové vozidlo s EČV: ZA-998 GO, Položku faktúry (1) Celková náhrada škody - Fakturovaná suma 12.721,02 EUR, Položku faktúry (3) Manipulačný poplatok 15,00 % - Fakturovaná suma 1.908,15 EUR a požiadavku likvidačného zástupcu, aby celkovú fakturovanú sumu 14.629,17 EUR previedol žalobca na jeho účet v dohodnutom termíne platby odbremenenu od bankových poplatkov s uvedením čísla spisu likvidačného zástupcu, resp. jeho značky GK - 00216/18/wo/pn a IBAN: E následne z č. l. 83 až 84 rub z Výpisu z bežného účtu žalobcu č. XXXX / XXXXXXXX možno zistiť spracovanie platby (debetnej operácie) dňa 10.09.2018, s účelom platby GK - 00216/18/WO/PN, v prospech príjemcu AVUS INTERNATIONALE a IBAN(u): E XXXX XXXX XXXX XXXX, v čiastke (-) 14.629,17 EUR. Pri komplexnom vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov je podľa súdu možno dospieť k záveru o preukázaní vyplatenia sumy 14.629,17 EUR žalobcom v prospech účtu likvidačného zástupcu, k záveru o preukázaní konkrétneho účelu jej vyplatenia, ktorým bolo poskytnutie plnenia žalobcom za škodovú (poisťnú) udalosť zo dňa 16.05.2018 vedenú likvidačným zástupcom pod značkou GK -00216/18/wo/pn, spôsobenú zamestnancom žalovaného pri vedení motorového vozidla SCANIA s EČV: ZA998GO na vstupnej bráne poškodeného S. Považuje sa za potrebné opätovne poukázať na ustanovenie § 12. ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z. z. a čiastočne citovať jeho časť, od ktorej žalovaný odvodzuje dôvodnosť tu vymedzenej obrany, „Poisťovateľ má proti poisťníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak.“ a dodáva, že z neho nevyplýva povinnosť poisťovateľa preukazovať poskytnutie plnenia priamo poškodenému, ale len povinnosť poisťovateľa preukázať, že

za poistníka vyplatil (poskytol) poistné plnenie. Žalobca poisťovateľ v konaní nepochybne preukázal (/ už/ vyššie špecifikovanými listinnými dôkazmi, o ktorých hodnovernosti súd nemal pochybnosti), že za žalovaného poistníka vyplatil poistné plnenie za škodu spôsobenú motorovým vozidlom vo vlastníctve žalovaného, t. j. škodu, ktorá vznikla v dôsledku škodovej (poistnej) udalosti zo dňa 16.05.2018. K argumentácii žalovaného akú škodu, v akej výške si poškodený uplatnil možno podotknúť, že nárok upravený v § 12 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil ale ide o osobitný (originálny) nárok poisťovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou. Z uvedeného vyplýva, že dané konanie nie je konaním o náhradu škody, predmetom ktorého by bolo preukazovanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a kauzálneho nexusu medzi nimi“, ktoré závery vyhodnotil odvolací súd ako vecne správne a cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP na ne odkazuje.

44. V odvolaní žalovaný tvrdil, že „Súd v bode 12 odôvodnenia vytkol žalovanej nenavrnutie dokazovania výsluchom svedka - T., ako vodiča kamiónu a nepredloženie iných dôkazov týkajúcich sa priebehu poistnej udalosti, čím by sa mohlo preukázať, že žalovaná si overovala pravdivosť skutočností uvedených v zázname o dopravnej nehode. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Priebeh poistnej udalosti nebol sporný. Poistná udalosť sa stala presne tak ako bola zakreslená v zázname o dopravnej nehode a jej priebeh nebol sporným ani pre jednu zo sporových strán. Tvrdenie o inom priebehu poistnej udalosti nepredniesla a nepreukazovala ani žalobkyňa. Informáciu o priebehu poistnej udalosti poskytla žalovaná a žalobkyňa túto informáciu nesporela. Priebeh poistnej udalosti spoľahlivo preukázala aj fotografia založená do súdneho spisu. Dôkaz výsluchom svedka by bol s ohľadom na neexistenciu sporu ohľadom priebehu poistnej udalosti nadbytočným. Z rovnakého dôvodu by boli nadbytočnými akékoľvek ďalšie dôkazy týkajúce sa tejto otázky.“ V rovine tejto odvolacej argumentácie odvolací súd poukazuje na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplýva „...bolo namieste zaoberať sa existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by zakladali tzv. „oslobodenie“ žalovaného od povinnosti úhrady žalovanej pohľadávky žalobcovi. Preto bolo potrebné zvážiť, či v konkrétnej veci existovali výnimočné okolnosti, pre ktoré si žalovaný nesplnil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., ktorej nesplnenie nebolo žalovaným rozporované. Súd však považuje za potrebné konštatovať, že skutočnosti, o ktoré sa opieral žalovaný nemožno hodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by predstavovali výslovne objektívnu prekážku, nezávislú od vôle žalovaného, pre ktorú by žalovaný nemohol splniť zákonom stanovenú povinnosť a to z nasledovných dôvodov. Aj napriek Záznamu o dopravnej nehode zo dňa 16.05.2018 (č. l. 44), z ktorého vyplýva spôsobenie škody návesom značky MAGYAR s EČV: ZA765YI a v ňom zakresleným plánom nehody, či fotografie na č. l. 131, je potrebné zvýrazniť a v zhode so žalobcom poukázať, že z obsahu spisového materiálu ako takého, a teda ani priamo z e-mailovej komunikácie, najmä z č. l. 45 až 46 (bez ohľadu na poisťovňu, v ktorej bol uvedený náves poistený), absolútne nevyplýva hlásenie poistenej udalosti akýmkoľvek spôsobom tak poisťovateľovi Generali Poisťovňa, a. s., ako ani Allianz Slovenská poisťovňa, a.s., žalovaný takto tvrdenú skutočnosť nepreukázal; naopak obsah e-mailovej komunikácie na č. l. 45 až 45 rub naznačuje tomu, že to nebol žalovaný, ktorý by hlásil poistnú udalosť, ale o tejto bol upovedomený až samotným poisťovateľom Generali Poisťovňa, a. s. (presnejšie likvidátorkou K.), ktorý poisťovateľ dostal uplatnenie od jeho partnera (likvidačného zástupcu); navyše súdu sa ani nejaví, že by sa jednalo o elektronickú komunikáciu komplexnú, t. j. komunikáciu, ktorá by bola predložená ako celistvá - so všetkými (prijatými / odoslanými) správami medzi žalovaným a dotknutým poisťovateľom; v takomto rozsahu a obsahu predložená elektronická komunikácia potom dotvrdzuje súd skôr v tom, že žalovaný bol od vzniku poistnej udalosti zo dňa 16.05.2018 vyše dvoch mesiacov nečinný a ohľadom poistnej udalosti začal byť aktívny až po kontaktovaní zo strany Generali Poisťovňa, a. s. dňa 23.07.2018. Odhliadnuc od predchádzajúceho, za rovnako významný považuje súd argument žalobcu o žalovanom, ktorý nepreukázal, že by v danom prípade konal s náležitou starostlivosťou, keď si mohol a mal overiť pravdivosť uvádzaných skutočností jeho zamestnancom v Zázname o nehode zo dňa 16.05.2018 (bez ohľadu na jeho obsah); v tejto nadväznosti má potom súd pochybnosti o vecnosti žalovaným takto uplatnenom prostriedku procesnej obrany, keď žalovaný v konaní ani len nenavrhol (za týmto účelom) napríklad ako svedka vypočuť vodiča (zamestnanca) žalovaného, pána T. C., ktorý priamo svojím konaním (obsluhou motorového vozidla s návesom) v inkriminovanom čase zapríčinil škodovú udalosť. Taktiež tvrdenie, že jeho vozidlo nenieslo žiadne významné znaky poškodenia, v dôsledku čoho ani nepredpokladal, že v skutočnosti ku vzniku škody došlo ťahačom a nie návesom, zostalo ničím nepodložené, keď namiesto, resp. okrem, fotografie z č. l. 131 mohol žalovaný produkovať aj ďalšie (k tomuto tvrdeniu) relevantné fotografické snímky.

V súhrne, v takto (vyššie) posúdených žalovaným uvádzaných skutočnostiach súd nevzhladol žiadne výnimočné dôvody, ktoré by bolo možné titulovať dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, v dôsledku existencie ktorých nedošlo k oznámeniu poistnej udalosti žalovaným žalobcovi v zákonom stanovenej lehote“, od ktorého nemal dôvod sa vo vyvolanom odvolacom konaní odkloniť, keďže vyčerpávajúco reaguje na argumentáciu žalovaného.

45. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že neuniklo jeho pozornosti tvrdenie žalovaného v odvolaní, v zmysle ktorého „Poistná udalosť sa stala presne tak ako bola zakreslená v zázname o dopravnej nehode“, pričom v odpore na čl. 41 rub spisu uviedol „V zázname o dopravnej nehode bol náves označený nesprávne, pretože ku škode došlo ťahačom s inými identifikačnými údajmi“, z ktorých tvrdení nie je možné dospieť k záveru o presvedčivosti tvrdení žalovaného, a to ani s ohľadom na tvrdenia žalovaného v tejto rovine v odvolaní. K nepresvedčivosti potom pristupujú i jeho tvrdenia v odvolaní „Žalovaná ani vtedy nemala pochybnosť o tom, že škoda bola spôsobená návesom, avšak následne si overila záver, že takýto druh poistnej udalosti sa pripisuje ťahaču. V tom čase však už dávno uplynula lehota na oznámenie poistnej udalosti, navyše už riešenou žalobkyňou. Závery súdu o tejto nespornej otázke sú prekvapivé, keď ani argumentácia žalobkyne nesvedčila tomu, že by poistná udalosť prebiehala inak, ako to vyplynulo z nákresu v zázname o dopravnej nehode.“ Vzhľadom na nepresvedčivosť tvrdení žalovaného a obsah spisového materiálu, ktorému korešpondovali závery okresného súdu, nemohol potom odvolací súd vyhodnotiť túto odvolaciu argumentáciu žalovanej ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu.

46. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 81/2010 z 31. mája 2010).

47. Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam žalovaného potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz

Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

48. Ak bolo žalobe žalobcu v napadnutej časti rozsudku okresného súdu vyhovené, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, ktorý záver sa vzťahuje i na závislý výrok o trovách prvostupňového konania, v podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.